



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK

### JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobců **a) D. K. a b) M. K.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Rákem, advokátem se sídlem v Kopřivnici, Štefánikova 58/31, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 56, zastoupeného JUDr. Markem Křížem, advokátem se sídlem v Karviné, Masarykovo náměstí 91/28, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2012 č.j. MSK 19235/2013, ve věci žádosti o zrušení vyvlastnění,

#### **takto:**

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

#### **Odůvodnění:**

Podanou žalobou se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2012 č.j. MSK 19235/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 17.10.2012 č.j. MMFM 117709/2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobců o vydání rozhodnutí o zrušení provedeného vyvlastnění.

V podané žalobě žalobci namítli, že svou žádost o zrušení vyvlastnění podali jako součást odvolání ze dne 5.4.2012, a to na základě rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.2.2012 č.j. 22A 3/2010-78, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009, v důsledku čehož pozbylo právní moci – platnosti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1.10.2007 č.j. SÚ/18/2003/06/Ra, jímž bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Silnice I/48 Rychaltice – Frýdek-Místek na pozemcích v k.ú. Rychaltice, Fryčovice, Chlebovice, Lysůvky a Místek“ (dále jen stavba). Jelikož podkladové rozhodnutí, tj. územní rozhodnutí pozbylo platnosti, nebyly splněny podmínky pro navržené vyvlastnění podle ust. § 3 – 5 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), v platném znění (dále jen zákon o vyvlastnění), a proto měla být žádost o vyvlastnění vyvlastňovacím úřadem zamítnuta. Žalobci odůvodnili podanou žádost jednak ust. § 26 odst. 1 a jednak ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Vyvlastňovací úřad žádost žalobců rozhodnutím ze dne 6.6.2012 zamítl. Toto rozhodnutí bylo Krajským úřadem Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 17.9.2012 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že nebylo-li řízení o vyvlastnění ukončeno, nelze žádat o zrušení rozhodnutí o vyvlastnění, které ještě nebylo vydáno. Rovněž poukázal na to, že dne 15.6.2012 jím bylo vydáno nové rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno původní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 1.10.2007, jež nabylo právní moci 30.6.2012. V dalším řízení pak vyvlastňovací úřad žádost žalobců opakovaně zamítl, neboť pro zrušení vyvlastnění nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobci namítli, že jejich žádost ze dne 5.4.2012 je mj. odůvodněna také ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, a že tedy podle tohoto ustanovení mělo být řízení ve věci vyvlastnění jejich pozemků na základě této žádosti zastaveno. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebyla opakovaně splněna legitimní očekávání žalobců jako účastníků řízení a došlo k zásahu do jejich ústavně zaručených práv. Správní orgány nevycházely z podstaty žádosti žalobců ze dne 5.4.2012, kterou bylo, aby vyvlastňovací úřad reagoval na aktuální právní stav, který nastal po vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.2.2012 č.j. 22A 3/2010-78, jímž podle žalobního tvrzení „pozbylo právní moci – platnosti“ podkladové rozhodnutí pro vyvlastňovací řízení. Tím byl podle žalobců naplněn důvod pro postup vyvlastňovacího úřadu podle § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť nebyly splněny podmínky pro vyvlastnitelem navržené vyvlastnění uvedené v § 3 – 5 téhož zákona. Skutečnost, že v době konečného rozhodnutí o žádosti již bylo podkladové rozhodnutí znovu v právní moci, nemůže předchozí právní situaci nijak zhojit. Nové rozhodnutí může být podkladem pro novou žádost vyvlastnítele o vyvlastnění.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na obsah správního spisu, zejména na text žádosti žalobců ze dne 5.4.2012, která je formulována jako žádost o zrušení provedeného vyvlastnění v souladu s § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Proto také vyvlastňovací úřad tuto část odvolání vyhodnotil jako samostatnou žádost, na jejímž

základě zahájil samostatné správní řízení o zrušení vyvlastnění. V odvolání, které bylo podáno dne 6.6.2012, žalobci nezpochybnili úmysl podat samostatnou žádost o zrušení vyvlastnění, pouze namítli nesprávnost závěrů žalovaného, na jejichž základě žádost zamítl. Důvodem zrušení tohoto rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu pak nebyl obsah podaného odvolání, ale nesprávné posouzení obsahu žádosti. V opakovaném správním řízení pak vyvlastňovací úřad postupoval v souladu s právním názorem žalovaného uvedeným ve zrušujícím rozhodnutí, ale také přihlédl ke skutečnostem, které nastaly v průběhu správního řízení a na základě toho posoudil znovu žádost tak, že ji zamítl. Žalovaný zdůraznil, že vyvlastňovací úřad je povinen zkoumat naplnění podmínek pro vyvlastnění po celou dobu řízení a nikoliv k okamžiku podání žádosti o vyvlastnění. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že se ztotožňuje se závěry správních orgánů obou stupňů, že nejsou splněny důvody pro zrušení vydaného rozhodnutí o vyvlastnění a navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že součástí odvolání žalobců ze dne 5.4.2012 proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 23.3.2012 č.j. MMFM 35029/2012, jímž došlo k vyvlastnění pozemků žalobců, byla také žádost, aby vyvlastňovací úřad vydal rozhodnutí, že provedené vyvlastnění se zrušuje, resp. aby rozhodl o zamítnutí žádosti. Žalobci uvedli odkaz na ust. § 26 odst. 1 a zároveň na ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Jako důvod této žádosti uvedli vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.2.2012 č.j. 22A 3/2010-78, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009, jímž bylo v odvolacím řízení zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno územní rozhodnutí o umístění stavby, které je podkladovým rozhodnutím vyvlastňovacího řízení. Současně krajský soud věc vrátil k dalšímu řízení. Magistrát města Frýdku-Místku jako vyvlastňovací úřad (dále jen vyvlastňovací úřad) vydal dne 6.6.2012 pod č.j. MMFM 65288/2012 rozhodnutí, kterým žádost žalobců o zrušení vyvlastnění podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění zamítl. V odůvodnění mj. uvedl, že absence právní moci stále existujícího územního rozhodnutí o umístění stavby nemá ve smyslu ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění žádný význam, a proto žádosti není možno vyhovět pro nenaplnění podmínek uvedených v tomto zákonném ustanovení. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 17.9.2012 č.j. MSK 97784/2012 tak, že rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení bylo nesprávné posouzení žádosti žalobců, když žalovaný dospěl k závěru, že žádost měla být vyhodnocena jako zjevně právně nepřipustná a řízení o ní mělo být zastaveno podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), a to z toho důvodu, že žádná z podmínek pro podání žádosti vymezených v § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění nebyla naplněna. V dalším řízení vydal vyvlastňovací úřad rozhodnutí ze dne 17.10.2012 č.j. MMFM 117709/2012, jímž žádost žalobců opět zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí sice vyslovil akceptaci závazného právního názoru

žalovaného, nicméně zdůraznil, že přihlédl také k novým právním skutečnostem, které nastaly v mezidobí od předchozího rozhodnutí o žádosti, a to že jednak rozhodnutí o vyvlastnění po proběhnuvším odvolacím řízení nabylo právní moci a jednak, že územní rozhodnutí ze dne 1.10.2007 o umístění stavby opětovně nabylo právní moci, a to ke dni 30.6.2012 na základě nového rozhodnutí odvolacího orgánu v odvolacím řízení ze dne 15.6.2012. Po posouzení všech těchto důvodů dospěl vyvlastňovací úřad k závěru, že jsou dány podmínky pro zamítnutí žádosti. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění nezaplatil-li vyvlastnitel vyvlastňovanému náhradu za vyvlastnění do uplynutí 30 dnů ode dne uplynutí lhůty určené podle § 24 odst. 4 písm. a) nebo b) nebo nezačal-li vyvlastnitel uskutečňování účelu vyvlastnění ve lhůtě určené podle § 24 odst. 3 písm. c) nebo prodloužené podle § 25 odst. 6, popřípadě bylo-li ještě před uplynutím této lhůty zrušeno nebo pozbylo platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel, vyvlastňovací úřad na žádost vyvlastňovaného rozhodne, že provedené vyvlastnění se zrušuje.

Podle ust. § 24 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění nebude-li v řízení prokázáno, že jsou splněny podmínky pro vyvlastnění, vyvlastňovací úřad žádost vyvlastnítele zamítne.

Krajský soud se v první řadě zabýval obsahem žádosti žalobců ze dne 5.4.2012. Podle jejího obsahu má soud za to, že touto žádostí se žalobci domáhali alternativně buď o zrušení rozhodnutí o vyvlastnění ve smyslu ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění nebo rozhodnutí o zastavení řízení, které odůvodnili ust. § 24 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění, tedy nedostatkem existence podmínek pro vyvlastnění. Jak vyslovil krajský soud již ve svém rozsudku ze dne 11.3.2015 č.j. 22A 136/2013 (právně a skutkově téměř totožná žaloba žalobkyně Z. K.) mezi ust. § 26 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění je nutno rozlišovat. Ust. § 26 odst. 1 upravuje procesní institut žádosti, kterou lze za podmínek zde stanovených podat a o níž má být správním orgánem vydáno rozhodnutí. Ust. § 24 odst. 1 však žádný obdobný institut neupravuje. Žádost s odkazem na toto ustanovení nelze považovat za návrh obdobný tomu podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, ale pouze za stanovisko ve věci vyvlastňovacího řízení. Proto vyvlastňovací úřad postupoval správně, když o žádosti ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění žádné rozhodnutí nevydal a posoudil ji pouze jako procesní stanovisko žalobců.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že posuzovaly-li správní orgány v přezkoumávaném správním řízení žádost žalobců ze dne 5.4.2012 toliko z hlediska ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, postupovaly zcela správně. Aplikace citovaného ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyžaduje splnění těchto podmínek: musí být vydáno pravomocné rozhodnutí o vyvlastnění a dále musí být kumulativně splněna některá z podmínek výslovně uvedených v ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, tj. buď není vyvlastnitelem zaplacená náhrada za vyvlastnění v uvedené lhůtě, nebo nebylo vyvlastnitelem zahájeno uskutečňování účelu vyvlastnění, anebo bylo ještě před uplynutím lhůty vymezené tímto ustanovením zrušeno nebo pozbylo platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel. V posuzované věci tyto podmínky v době podání žádosti

žalobců, tj. ke dni 5.4.2012 splněny nebyly. Předně nenabylo právní moci rozhodnutí o vyvlastnění, neboť žádost byla součástí odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o vyvlastnění pozemku žalobců. Už tato okolnost sama o sobě vylučuje podání žádosti podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť rozhodnutí o vyvlastnění není vydáno, resp. není v právní moci, a proto nelze požadovat jeho zrušení. Rovněž nenastala žádná ze tří podmínek pro podání žádosti výslovně vymezených § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění. Soud se zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 17.9.2012 č.j. MSK 97784/2012, jímž označil rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 6.6.2012 o zamítnutí žádosti žalobců za formálně nesprávné, neboť žádost měla být jako zjevně nepřipustná zamítnuta rozhodnutím podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. V této souvislosti považuje krajský soud za nezbytné zdůraznit, že názor žalobců, že územní rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, které je podkladným rozhodnutím vyvlastňovacího řízení, v důsledku vydání rozsudku krajského soudu ze dne 29.2.2012 sp. zn. 22A 3/2010, kterým bylo zrušeno druhostupňové rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009, pozbylo platnosti, je mylný. Označeným rozsudkem krajského soudu územní rozhodnutí ze dne 1.10.2007 č.j. SÚ/18/2003/06/Ra pouze pozbylo na dočasnou dobu právní moci, což však nemá za následek jeho neplatnost.

To, že v dalším řízení vyvlastňovací úřad vydal rozhodnutí ze dne 17.10.2012, jímž opětovně rozhodl o zamítnutí žádosti, považuje krajský soud za zcela správné a v souladu se zákonem. V mezidobí od prvního rozhodnutí o žádosti, které bylo žalovaným zrušeno ze shora vymezených důvodů, totiž došlo ke dvěma podstatným právním skutečnostem, s nimiž se vyvlastňovací úřad musel vypořádat. Jednalo se jednak o nabytí právní moci rozhodnutí o vyvlastnění pozemku žalobců, když bylo pravomocně ukončeno odvolací řízení, a dále o opětovné nabytí právní moci územního rozhodnutí jako podkladového rozhodnutí pro vyvlastňovací řízení. Tím se změnila podmínky pro posouzení žádosti žalobců o zrušení rozhodnutí o vyvlastnění podle § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť byla splněna podmínka pravomocného rozhodnutí o vyvlastnění. Žádost žalobců o jeho zrušení proto již nebylo možno posuzovat jako zjevně nepřipustnou, ale bylo nutno posoudit, zda existují podmínky předvídané zákonem pro jeho zrušení. Jelikož tyto podmínky zjištěny nebyly, byla žádost správně zamítnuta. Stejně tak byla žádost žalobců skutkově i právně správně posouzena žalovaným v napadeném rozhodnutí, neboť důvody pro zrušení rozhodnutí o vyvlastnění nebyly naplněny. Podle žalobního tvrzení, důvod pro zrušení rozhodnutí měl spočívat v pozbytí platnosti podkladového rozhodnutí. Jak však již bylo výše krajským soudem vysloveno, tento právní názor je mylný, neboť taková situace dočasným pozbytím právní moci územního rozhodnutí nenastala, když na jeho platnost nemělo zrušení druhostupňového správního rozhodnutí žádný vliv. Krajský soud se rovněž neztotožňuje s názorem žalobců, že vyvlastňovací řízení mělo být pro dočasné pozbytí právní moci podkladového rozhodnutí zastaveno a vyvlastňovatel si měl následně po znovunabytí právní moci podat novou žádost, neboť se jednalo pouze o formální nedostatek, který z logiky věci byl přechodného charakteru a postup proklamovaný žalobci by byl nadbytečně formální a ne hospodárný.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o jejím zamítnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

**Poučení:** Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. května 2015

JUDr. Monika Javorová  
předsedkyně senátu